

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-3760/2024-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izvjestitelja i Lenke Ćorić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Antuna Glasnovića iz Zagreba, Udbinska 2, OIB: 26787078268, kojeg zastupa punomoćnica Ljiljana Maravić-Pirš, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika KONČAR-TURS d.o.o. u stečaju, Zagreb, Klanječka 37 a, OIB: 16776970993, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2150/2019-22 od 5. srpnja 2024., u sjednici vijeća održanoj 19. ožujka 2025.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2150/2019-22 od 5. srpnja 2024. u pobijanim točkama II. i IV. izreke.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2150/2019-22 od 5. srpnja 2024.

- u točki I. izreke, koja nije predmet žalbenog postupka, utvrđena je osnovanom tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 1.554,17 EUR, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda;

- u pobijanoj točki II. izreke odbijen je kao neosnovan tužiteljev zahtjev u dijelu u kojem predlaže utvrditi osnovanom njegovu tražbinu prema tuženiku u iznosu od 73.578,41 EUR, kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda;

- u točki III. izreke koja nije predmet žalbenog postupka, naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 106,18 EUR, sa zateznim kamatama obračunatim počevši od donošenja ove presude do isplate, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa Europske središnje banke koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana;

- u pobijanoj točki IV. izreke odbijen je kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev u dijelu u kojem naknadu parničnih troškova potražuje u preostalom dijelu, preko dosuđenog iznosa.

Rješenjem sadržanim u istoj odluci, koje nije predmet žalbenog postupka, utvrđeno je da je tužba u ovoj pravnoj stvari povučena u dijelu kojim je tužitelj tražio utvrditi osnovanom njegovu tražbinu prema tuženiku u iznosu od 34.340,56 EUR, kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda.

2. Iz obrazloženja pobijane odluke proizlazi da je u stečajnom postupku, koji je nad tuženikom otvoren 8. srpnja 2019. (rješenje prvostupanjskog suda poslovni broj St-862/19 od 8. srpnja 2019. (list 8.-14. spisa), tužitelj prijavio tražbinu po osnovi javnobilježnički ovjerene bjanko zadužnice (OV-2096/19 od 28. veljače 2019.) u ukupnom iznosu od 1.341.887,80 kn, i to:

- po osnovi bjanko zadužnice iznos od 500.000,00 kn,
- po osnovi zateznih kamata obračunatih na iznos od 500.000,00 kn od 1. siječnja 2009. do otvaranja stečajnog postupka iznos od 813.575,34 kn,
- po osnovi troška za sastav zahtjeva za izravnu naplatu iznos od 6.250,00 kn,
- po osnovi predujma za provedbu osnove za plaćanje pred FINA-om iznos od 5.000,00 kn,
- po osnovi troška za sastav prijave tražbine u stečajnom postupku iznos od 17.062,50 kn, (tužiteljeva prijava tražbine s prilogima (list 15.-34. spisa). Tuženikov stečajni upravitelj prijavljenu tražbinu je nesporno priznao u iznosu od 500.000,00 kn, dok je u preostalom dijelu tražbinu osporio (841.887,80 kn), pri čemu je tužitelj na pokretanje parnice upućen za iznos od 824.825,30 kn (zatezne kamate, troškovi sastava zahtjeva za izravnu naplatu i predujma u postupku izravne naplate), dok je tužiteljeva prijava odbačena za iznos od 17.062,50 kn, jer se u odnosu na trošak prijave u stečajnom postupku radi o tražbinama nižih ispitnih redova na prijavu kojih stečajni vjerovnici nisu pozvani (zapisnik s ispitnog ročišta (list 35.-43. spisa). Na ispitnom je ročištu tužitelj naveo da tražbina, prijavljena po osnovi zadužnice, proizlazi iz odnosa zajma, jer je tužitelj tuženiku pozajmio iznos od 300.000,00 EUR, od kojeg iznosa je vraćen iznos od 250.000,00 EUR. Potom je tuženik s tužiteljem zaključio Ugovor o osiguranju od 1. prosinca 2008., u više navrata priznao preostali dug, a potom i izdao predmetnu zadužnicu na temelju koje je tužitelj prijavio tražbinu u stečajnom postupku.

Prvostupanjski sud ocjenjuje da tužitelj neosnovano smatra da bi njegovim naknadnim upisivanjem tijeka zateznih kamata za iznos tražbine koji je naknadno u zadužnicu upisao, suprotno samom sadržaju tiskanog obrasca na kojem je bjanko zadužnica izdana, imao pravo na naplatu temeljem zadužnice i zateznih kamata za razdoblje ranije od trenutka izdavanja bjanko zadužnice. Naime, u skladu sa sadržajem propisa koji uređuju oblik i sadržaj bjanko zadužnice, dakle Ovršnog zakona i Pravilnika o obliku i sadržaju bjanko zadužnice („Narodne novine“ broj 115/12 i 82/17; dalje: Pravilnik), blanketnost bjanko zadužnice, osim u pogledu iznosa za koji je dužnik može izdati (čl. 9. Pravilnika), ograničena je i u pogledu visine kamata i vremena od kojeg kamate teku. Naime, u skladu sa sadržajem obrasca predviđenog Pravilnikom, a na kojem se bjanko zadužnica izdaje, zatezne kamate mogu teći najranije od izdavanja zadužnice (napomena 4 u obrascu). Dakle, na iznos glavnice upisan od strane vjerovnika u zadužnici, koji može biti manji ili jednak iznosu glavnice radi naplate kojeg je dužnik zadužnicu izdao, mogu teći samo zatezne, a ne i ugovorne kamate, i to od vremena koje je vjerovnik u zadužnici upisao, ali ne ranije od trenutka njezinog izdavanja koji je upisao sam dužnik. Nije

predviđeno da bi od navedene kogentne odredbe, kojom je blanketnost bjanko zadužnice ograničena u pogledu kamata, stranke prilikom izdavanja bjanko zadužnice na predmetnom tiskanom obrascu mogle odstupati. Naime, zadužnica se izdaje upravo na predmetnom obrascu, na kojem se ne smije ništa brisati ili precrtavati, a obrazac sadrži citirano pravilo o kamatama (čl. 2. st. 1. i 2. Pravilnika). Stoga, neosnovano smatra tužitelj da bi osnovom tražbine upisane u zadužnici u iznosu od 500.000,00 kn imao pravo na naplatu zateznih kamata temeljem te zadužnice počevši od 1. siječnja 2009., već mu, s obzirom da je vrijeme od kojeg zatezne kamate teku unio protivno prisilnim odredbama, zatezne kamate pripadaju počevši od datuma izdavanja ove zadužnice, koji je jednak trenutku njezine ovjere, dakle od 28. veljače 2019. Neosnovano stoga tužitelj tvrdi i da bi ga na popunjavanje zadužnice na način da zatezne kamate na tražbinu iz zadužnice u iznosu 500.000,00 kn teku od 1. siječnja 2009. do naplate ovlastio sam tuženik, jer navedeno, s obzirom na opisana zakonska ograničenja vezana uz blanketnost bjanko zadužnice, dužniku nije dopušteno. Stoga je pogrešnim ocijenio shvaćanje tužitelja da bi njegovo pravo na naplatu zateznih kamata po osnovi predmetne zadužnice proizlazilo iz sadržaja Sporazuma o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospijeću ispunjenja obveza sukladno istima od 24. lipnja 2019. (list 100.-103. spisa). Naime, tim je Sporazumom, zaključenim između stranaka i Paška Zefkića 24. lipnja 2019., u cilju rješavanja međusobnih spornih odnosa, predviđeno da će tuženik predati tužitelju prethodno navedenu bjanko zadužnicu (OV-2096/2019 od 28. veljače 2019.), koja je dakle u vrijeme zaključivanja tog Sporazuma već od strane tuženika bila izdana (i njegov potpis na toj ispravi ovjeren kod javnog bilježnika), u iznosu od 500.000,00 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. siječnja 2009. pa do konačne isplate, a koju će zadužnicu predati odvjetnici Maravić-Pirš (tužiteljevoj punomoćnici), s uputom da je preda na izravnu naplatu radi prisilne naplate iznosa do 500.000,00 kn na njezin račun, koji će iznos, nakon što bude isplaćen od strane tuženika, dalje isplatiti na način da tužitelju isplati iznos od 150.000,00 kn, a iznos od 350.000,00 kn Pašku Zefkiću. Nadalje, dogovoreno je da stranke sve troškove povezane s ispunjenjem prava i obveza po ovom ugovoru snose na jednake dijelove. Tuženik se zaključivanjem predmetnog Sporazuma obvezuje odmah pristupiti prodaji Športskog centra radi namirenja tražbine tužitelja i Paška Zefkića putem bjanko zadužnice, na način kako je prethodno u Sporazumu opisano.

Odluku o troškovima prvostupanjski sud je obrazložio u točkama 29. i 30. obrazloženja, navodeći da u konkretnom slučaju tužitelju, s obzirom na učinjeno djelomično povlačenje tužbe, ne pripada pravo na naknadu troškova nastalih u vezi s povučenim dijelom tužbenog zahtjeva, a tuženik naknadu troškova nije niti potraživao (čl. 158. st. 1. Zakona o parničnom postupku). Stoga je odluku o zahtjevu tužitelja za naknadu parničnih troškova sud donio na temelju odredbe čl. 154. st. 4. Zakona o parničnom postupku, s obzirom na to da su stranke u ovoj parnici djelomično uspjele, i to u približno jednakim dijelovima. Naime, omjer uspjeha ocijenjen je prema konačno istaknutom zahtjevu (75.132,57 EUR), vodeći pri tome računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Tužitelj je dokazao osnovu tražbine prijavljene u stečajnom postupku, jer je tuženik neosnovano smatrao da tužitelj nema pravo na utvrđenje tražbine u iznosu većem od iznosa za koji je predmetna bjanko zadužnica izdana. Međutim, tužitelj je dokazao tek neznatni iznos visine predmetne

tražbine, jer je pogrešno smatrao da mu pripada pravo na obračun zateznih kamata u razdoblju od 1. siječnja 2009. Dakle, tužitelj je u pogledu osnove ostvario uspjeh u cijelosti (100%), dok je u pogledu visine uspio u omjeru od oko 2%, pa je ukupan njegov uspjeh 51%, a tuženika 49%, dakle približno jednak. Imajući u vidu da je tužitelj očito pogrešno izvršio obračun zateznih kamata, kako u odnosu na njihov tijek, tako i u odnosu na primijenjenu stopu, osnovano je tuženik takav obračun osporio, nakon čega tužitelj obračun nije ispravio, već je predložio provođenje financijskog vještačenja radi utvrđenja sporne činjenice visine tražbine. Imajući navedeno u vidu, kao i konačni ostvareni uspjeh, tužitelju ne pripada u konkretnom slučaju pravo na naknadu ovog troška na teret tuženika (argument iz odredbe čl. 156. st. 1. Zakona o parničnom postupku). S druge strane tužitelju su priznati, jer su, po ocjeni prvostupanjsko suda bili potrebni za vođenje parice, i troškovi za sudske pristojbe, no razmjerno ostvarenom uspjehu, dakle u visini koju bi po osnovi ovih pristojbi bio dužan podmiriti prema vrijednosti zahtjeva s kojim je u parnici uspio (1.554,17 EUR). Stoga je tužitelju po osnovi sudske pristojbe za tužbu i presudu, u skladu s odredbama Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/18 i 51/23) i Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj: 53/19, 92/21 i 37/23), priznat iznos od po 53,09 EUR za svaku od ovih osnova, dakle ukupno 106,18 EUR.

3. Protiv navedene odluke žalbu je podnio tužitelj zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava, bitne povrede odredaba parničnog postupka, i odluke o trošku, pobijajući presudu izričito u točkama II. i IV. izreke, s prijedlogom da ovaj sud ukine pobijane točke presude i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak ili da je preinači u korist tužitelja. U bitnom navodi da je obrazloženje prvostupanjske odluke (koje polazi od shvaćanja da se tužiteljeva tražbina temelji isključivo na zadužnici izdanoj 28. veljače 2019., pa da bi stoga tužitelju pripadalo pravo na zakonske zatezne kamate na iznos od 500.000,00 kn, na koji zadužnica glasi od dana izdavanja zadužnice pa do dana otvaranja stečaja nad dužnikom 8. srpnja 2019.), nerazumljivo i pogrešno, ima li se u vidu da je tuženik predmetnu zadužnicu izdao tužitelju kao sredstvo osiguranja tužiteljeve tražbine po osnovi povrata pozajmice, te da je dužnik priznao postojanje navedene tražbine, i to zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. siječnja 2009. U odnosu na troškove postupka žalitelj u bitnom navodi da mu je trebalo naknaditi troškove financijskog vještačenja, jer su oni bili potrebni za pravilan obračun kamata koje je tuženik osporio, a drži da mu je pogrešno odbijen i trošak sudskih pristojbi koji premašuje dosuđeni iznos, iako je uspio u cijelosti u odnosu na osnovu, te drži da se takvim suviše velikim financijskim teretom troškova (koji ne pokrivaju ni iznos sudske pristojbe koju je zaista platio, a kamoli ostale troškove), ograničava pravo na pristup sudu te mu je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje.

4. Odgovor na žalbu nije podnesen.

5. Tužiteljeva žalba nije osnovana.

6. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23;

dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja, kao stečajnog vjerovnika, za utvrđenje osnovanosti njegove tražbine u iznosu od 566.086,37 kn (75.132,57 EUR) kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, u stečajnom postupku koji se nad tuženikom kao stečajnim dužnikom vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem St-862/2019.

8. Među strankama je u prvostupanjskom postupku bila sporna osnovanost tražbine s obzirom na tvrdnje tuženika da u njegovim poslovnim knjigama dug prema tužitelju nije evidentiran, da je tražbina priznata do iznosa navedenog na zadužnici do kojeg da je na temelju zadužnice i naplativa, te da zatezne kamate na tražbinu navedenu u zadužnici ne mogu početi teći prije izdavanja zadužnice.

9. U žalbenom postupku ostaje sporno pitanje pravilnosti shvaćanja prvostupanjskog suda, koji prihvaća tuženikov prigovor da zatezne kamate na tražbinu navedenu u zadužnici ne mogu početi teći prije izdavanja zadužnice.

10. Ovaj drugostupanjski sud slaže se s ocjenom prvostupanjskog suda da se u konkretnom slučaju zakonske zatezne kamate mogu potraživati najranije od 28. veljače 2019., tj. od datuma na koji je izdana i kod javnog bilježnika potvrđena bjanko zadužnica. To da zatezne kamate mogu teći najranije od dana izdavanja te zadužnice izričito proizlazi iz obrasca bjanko zadužnice (navedeno u fusnoti 4), a navedeni obrazac prema izričitoj odredbi čl. 2. Pravilnika koji je donio ministar pravosuđa (priložen u spis – list 74.) tiskan je uz taj Pravilnik i čini njegov sastavni dio, kao i iz čl. 4. t. 3. Pravilnika.

11. Neosnovano se tužitelj u žalbi, kao i u tijeku prvostupanjskog postupka, radi drugačijeg tumačenja početka tijeka zateznih kamata poziva na pravne odnose među strankama koje su prethodile izdavanju bjanko zadužnice. Naime, bjanko zadužnica je apstraktna isprava, iz koje nije vidljiv poslovni i pravni odnos iz kojeg potječe, a osporena tražbina je prijavljena isključivo na temelju te bjanko zadužnice kao ovršne isprave, pa nije odlučno za ocjenu o početku tijeka zateznih kamata to što je eventualno tuženik nešto priznao u okviru pravnih poslova i odnosa koji su prethodili njezinu izdavanju. U konkretnom slučaju prvostupanjski sud se iz navedenih razloga, prema ocjeni ovog suda nepotrebno, u točkama 23. i 24. obrazloženja upustio i u razmatranje činjenice je li iz koje konkretne pravne radnje koje je prethodila bilo moguće izvesti zaključak o ranijem dospijeću zateznih kamata, pri čemu je, prema ocjeni ovog suda (iako je to neodlučno) izveo pravilan činjenični zaključak da dospijeće ni iz drugih razloga nije moglo nastupiti prije datuma izdavanja bjanko zadužnice jer se nije ispunio neki od stipuliranih odgovornih uvjeta za ranije dospijeće.

12. Stoga je ocjena ovog suda da žalbenim navodima tužitelj nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost odluke o glavnom tužbenom zahtjevu.

13. Žalbenim navodima tužitelj nije doveo u pitanje ni odluku o troškovima sadržanu u točki IV. izreke. U situaciji u kojoj je prvostupanjski sud, prema ocjeni ovog suda, pravilno ocijenio da su stranke u postupku uspjele u približno jednakom dijelu, pri čemu tuženik nije potraživao nikakve troškove postupka, tužitelju prema ocjeni ovog suda u konkretnom slučaju nije trebalo dosuditi nikakav zatraženi trošak, jer bi tada i izreka trebala glasiti da svaka stranka snosi svoj trošak (s time da ovaj sud ne može intervenirati u točku III. izreke kojom je tužitelju određeni iznos sudske pristojbe dosuđen, jer na tu se točku nitko nije žalio). Slijedom toga, neosnovano se tužitelj u žalbi poziva i na to da mu je trebalo dosuditi neki iznos povrh tog dosuđenog. U odnosu na trošak financijskog vještačenja, valja napomenuti da je ono provedeno samo radi preciziranja visine iznosa zateznih kamata, dok je o osnovanosti tužbenog zahtjeva i o stopi zateznih kamata koja se ima primijeniti prvostupanjski sud, neovisno o potrebi za financijskim vještačenjem, odlučio kao o pravnom pitanju na temelju dokumentacije u spisu, te je zauzeo određeno pravno shvaćanje o tome od kojeg do kojeg datuma te zatezne kamate teku, te se ne može govoriti o tome da je financijsko vještačenje bilo potrebno radi dokazivanja osnove, pa je slijedom toga pravilna i odluka o tome da se navedeni trošak ne prizna tužitelju. Naime, puni iznos troškova vještačenja koji je iz perspektive njihova platitelja fiksni trošak, može se u slučaju djelomičnog uspjeha u sporu, neovisno o tome što svaka stranka snosi svoj trošak, dosuditi u situaciji u kojoj bez tog vještačenja ne bi bilo moguće dokazati ni samu osnovanost tužbenog zahtjeva, dok je ovdje riječ samo o stručnom izračunu apsolutnog iznosa zateznih kamata koje, na poznati iznos glavnice naznačene u bjanko zadužnici, teku u točno određenom razdoblju, koje je određivo i bez financijskog vještačenja, ali se tužitelj ipak opredijelio za takav način izračuna. Tužitelj je u tužbi sam naveo određeni apsolutni iznos tih zateznih kamata, a nakon što ga je tuženik osporio, tužitelj je inicirao provođenje financijskog vještačenja, nakon kojega je značajan dio tužbenog zahtjeva povukao, pa se ni iz tog razloga ne može reći da je na tuženiku krivnja za nastanak tog troška u smislu odredbe čl. 156. st. 1. ZPP-a.

14. S obzirom na to da tužitelj žalbenim navodima nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanih točaka presude, valjalo ju je primjenom odredbe čl. 368. st. 1. i čl. 373.a ZPP-a potvrditi.

Zagreb, 19. ožujka 2025.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Broj zapisa: **9-30874-f98f4**

Kontrolni broj: **0778b-f35c5-a26a0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Raoul Dubravec, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.